

EDICE PEVNOST

JAROSLAV BEZNOŠKA

EPOS O PANÁČKOVĚ

AKČNÍ SCI-FI

JAROSLAV BEZDOSKA

**EPOS
O PANÁČKOVĚ**

JAROSLAV BEZNOŠKA

**EPOS
O PANÁČKOVÍ**

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Jaroslav Beznoska, 2016
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2016
Cover Art © Lukáš Tuma, 2016
Czech Edition © Nakladatelství Epoque s. r. o., 2016

ISBN 978-80-7557-318-6 (pdf)

KAPITOLA PRVNÍ

Než se panáček probudil

Falešný knírek

Vybraná smetánka našeho velkolepého města si plnila břicha ve staromódní restauraci. Interiér byl laděn do italského baroka, přeplácáný a plný přespříliš zlatých a přespříliš bílých výčnělků, záhybů a průhybů, svícňů a obrazů a lustrů a svícňů. Bylo až s podivem, když jsem se kolem sebe tak rozhlížel, že v celém tom prehistorickém rádoby vkusu sedím u baru na barové stoličce a pocucávám whisky.

Zíral jsem na malý stůl v intimnější části restaurace; bylo prostřeno pro dva, víno čekalo otevřené, čpělo. Jedna sklenička zpola prázdná, druhá netknutá. Chtělo se mi z toho pohledu zvracet. Žaludek byl v pořádku, já jen z nějakého nepředstavitelného důvodu potřeboval vyzvracet obsah svojí hlavy. Dopil jsem skleničku, řekl číšníkovi, aby zrušil moji rezervaci a osamělý stůl dal k dispozici šťastnějšímu.

Nepřišla. Dvě dlouhé hodiny na baru a místo u stolu zelo prázdnotou. Nechala mě tady samotného čekat v neukojitelném očekávání. Dostal jsem novou skleničku se zlatě hnědým nápojem, vzal jsem ji do dlaní a několikrát jsem s ní zamíchal, díval jsem se na prudké vlnky svlažující průhledné stěny svojí pálivou chutí. Tak nějak musela vypadat moje hlava, vnitřek mé hlavy, točící se nahnědlá sračka vířících myšlenek... trocha migrény navrch. Proč nepřišla?

Napil jsem se. Vzduchem vířila magická hra piána, znal jsem tu píseň, byla tichá a klidná o nešťastné lásce. Ponurá neděle... zašklebil jsem se a s vděčným cynismem jsem se znovu napil. Dneska byla neděle. Naštěstí nikdo nezpíval, nepotřeboval jsem slyšet slova, ve svém nitru jsem měl vlastní, vlastní slova a vlastní jméno. Dvě hodiny a ona nepřišla.

U stolu kousek ode mě seděl mladý pár; děvče v nádherných rudých šatech se něčemu blaženě smálo, mladík v bílém obleku s knírkem potahoval z umírajícího doutníku a vyprávěl. Mladí se přišli bavit. Kdopak to asi byl? Milionové děti se přišly nadlábnout, byli moc mladí, aby si mohli tohle místo dovolit ze svého. Studentíci, středoškoláci, jistě soukromoškoláci. Knírek v mladíkově tváři nebyl skutečný, šikovní imitace, téměř nerozpoznatelná od skutečných vousů. Zíral jsem na ně asi příliš dlouho, děvče ke mně během návalů veselého smíchu několikrát pohlédlo. Poprvé bezostyšně, podruhé zvědavě, potřetí nervózně. Otočil jsem se zpět k baru a usrkl ze sklenky.

Nepřišla. Dvě hodiny jsem zde seděl a čekal – a ona nepřišla. Půjčil jsem si dokonce od toho zmetka Caesara, abych ji sem mohl pozvat – nejdražší bylo uplatit tu mrchu, co spravovala rezervace. A ona nepřišla. Popíjel jsem již devátou skleničku, oči mě začaly pomalu pálit. Zašátral jsem v kapse a vyndal příruční balení ostřících kapiček. Dvě kapky do každého oka vše spravily. Nebyl jsem už z nejmladších, ale i tak v mých osmadvaceti takhle zničený zrak mrzel. Dva dny bez kapek a viděl bych ostře sotva na dva metry...

Očima jsem střílel z jedné lahve na druhou; byly seřazené po celé stěně za barem, to nejlepší a nejkvalitnější

pití ve městě, v těch barevných vodičkách byl schovaný celý majlant. Přemýšlel jsem, za který z těchto pokladů bych vyměnil svojí zlatou whisky. Začal jsem uvažovat o tequile; dopil jsem sklenku a objednal si další, nakonec jsem ale zůstal věrný, ne jako ona, bůhví kde je a s kým...

Nedalo mi to a znovu jsem se otočil. V celém tom tiše ševelícím sále jsem si znovu vybral ten mladý pár, a znovu jsem si se zájmem prohlížel to mladé děvče. Kolik jí mohlo být? Patnáct... klidně i dvacet... ne, sedmnáct. Červené šaty, kdyby stála, končily by nad koleny, nyní byly stažené do půli stehen, jemná bílá kůže drze provokovala. Po šatech jsem se pomalu vznesl vzhůru, zarazil jsem se v jejím výstřihu, ta bílá ňadra... dlouho jsem si ten pohled ale neužil. Civěla na mě nejen ona, ale i její přítel. Ona rošťácky pohoršená, on mě podřezával pohledem. Znervózněl jsem a otočil se zpět k baru, skleničku jsem do sebe hodil na ex.

Slyšel jsem za zády šoupání židle, poté několik kroků, někdo mi poklepal na rameno. Jasná výzva, ale uvědomoval si to ten mladík? Byli jsme v podniku, kde se násilí netolerovalo, to zde věděl každý. Proto tu mají u vstupu hlídače, kteří hostům odebírají zbraně. Proto tu nemají bezpečnostní kamery – každý touží po svém soukromí a očekává bezpečí. Nebyl ale tenhle chlapec příliš mladý na to, aby si tohle náhodou neuvědomil? A nebyl jsem já náhodou příliš pyšný na to, abych se nechal praštit a přešel to s důstojností hodnou... hodnou koho? A třeba mi chtěl jen něco říct a zvolil špatné gesto, nezkušenost. Snažil jsem se ho ignorovat.

„Pane!“ slyšel jsem za zády.

To by šlo, ale ten tón... fuj. Strčil jsem do barového pultu a s celou stoličkou jsem se otočil. Stál proti mně. Hejsek!

Kde jsou ty časy, kdy jsem byl takhle mladý a bezstarostný... ááá, zkurvená nostalgie! Nadzvedl jsem obočí. *Ano chlapče?*

„Byl bych vám vděčný, kdybyste na nás přestal zírat. Obzvláště pak na mojí přítelkyni. Nejsme na to zvědaví. Přišli jsme si sem v klidu popovídat a nechceme se nechat rušit od nějak... od nikoho!“

„V pořádku! Omlouvám se, pokud jsem učinil něco nevhodného,“ vypustil jsem ze sebe a roztáhl ruce ve smířlivém gestu tak rychle, že jsem tím překvapil i sám sebe. Nejspíš jsem se nechtěl hádat.

Asi čekal, že se hádat budu. Otevřel ústa a na chvíli se zarazil. „Děkuji!“ skončil.

Kývnul jsem. Chtěl odejít, ale jenom se rychle otočil. Z druhé strany místnosti se ozval přídušený výkřik a několik ran a skřípavé tříštění skla. Do sálu vběhl jeden z členů ochranky, lépe řečeno se vypoťácel; v hlavě měl ohromnou barevnou díru, skrz kterou bylo vidět až do předsálí. Bezvládné tělo se svalilo k zemi a do sálu vstoupila čtveřice mužů. Všichni v černých, lesklých oblecích a s kuklami na hlavě. Zarazili se hned u vchodu a prudce se rozhlíželi. Tři z nich měli poloautomatické energetické pušky. Ten úplně vepředu svíral malou ruční pistoli, druh munice jsem nedokázal určit.

Reflexivně jsem si sáhl pod levé rameno. Nic! V hlavě se mi vyrojila armáda po zuby ozbrojených sprostých slov.

Muž s pistolí pohlédl mým směrem. Pozvedl zbraň a stiskl spoušť. Byly to tříštivé ionizované střely, poznal jsem je hned s prvním zábleskem. Ten modrý opar okolo hlavně je nezaměnitelný.

Mladík mi s prvním nárazem skončil v náručí. Hrudník mu explodoval a kusy jeho těla pokropily jeho mladou

přítelkyni. Na rudých šatech se krev a zkrvavené vnitřnosti téměř ztratily, ale na těch jejích bílých nadrech a na tom jejím kulatém bílém obličejí... Druhá rána mu utrhla ruku v rameni a třetí mu urazila půlku hlavy.

To už jsem se s potrhaným kusem těla v náruči válel po zemi. Možná se jim chtělo ještě střílet, možná chtěli už odejít, ale v konečném součtu toho moc nezvládli. Po třetím výstřelu celou situaci opanovalo kvákavé syčení uvolněných výbojů z energetických pušek. Čtveřice mužů se změnila během okamžiku v zakrvácené panáky plné malých hlubokých zářezů. Bylo po všem dřív, než vůbec něco začalo.

Někdy v tom momentě jsem si uvědomil, že jsem na chvíli zapomněl dýchat. Vydechl jsem si a sklopil oči. Zíral jsem do zbytků, které ještě před chvílí byly obličejem mladého hejska v bílém obleku. Půlka obličeje chyběla, ale knírek zůstal neporušený. Byl opravdu kvalitní.

Pomalou jsem se zvedl a rozhlédl se po sále. Všichni seděli na svých místech, jako by se nic nestalo. Jen nepřírozně mlčeli. Nějaký vousatý muž u stolu kousek ode mě pohodil hlavou a začal s chutí dojídat svojí večeři, jeho doprovod, žena v modrém kompletu, nervózně usrkávala víno.

Zvedl jsem ze země zakrvavenou barovou stoličku, na které jsem si tak příjemně lebedil do chvíle, než mi v náruči přistál hejsk v bílém. Posadil jsem se a objednal si u barmana dalšího panáka. Přinesl mi celou lahev a čistou skleničku jako bonus. Pak chvíli hleděl pod bar na kníratou mrtvolu, odvrátil se a zvracel. Já si nalil sklenku a vypil ji. Potom další a další a nakonec ještě jednu.

Ještě, že nepřišla. To by nebylo nic pro ni. Chytrá holka, ví kam jít a kdy se na mě vysrat. Rozesmál jsem se. Musel

jsem si znovu nalít. Otočil jsem se na židli, k baru zády, se sklenkou v ruce. S prázdnou sklenkou. Nedalo mi to, musel jsem dál koukat na to mladé děvče s kdysi bílou pletí. Seděla za stolem, ruce na něm, a klepala se jako čivava. Zírala před sebe, nemrkala, prostě jen tak zírala, chudinka.

Sál začal pomalu ožívat, z mrtvé strnulosti se probral do nejistého blouznění. Slyšel jsem brek. Několik žen plakalo, zahlédl jsem dokonce i dva muže... možná jich bylo i víc. Všichni si šeptali a nervózně sebou vrtěli.

Šáhl jsem za sebe, chvíli to trvalo, ale tu lahev jsem našmátral. Nalil jsem si do skleničky a poté do úst. Lahev jsem vrátil a sledoval... sledoval jsem je. Lidi z Veleměsta... prachatí zhýčkaní ubožáci! Vylezte z těch svých přepychových ulit a přijďte na chvíli k nám, dolů, rozhlédnout se po jiném světě. Možná byste pak nebyli tak vyjukaní a ustrašení, jen co se někdo rozhodne si trochu zastrřílet. Přijďte se podívat, pak vaše slzy a váš děs nahradí trocha toho nezbedného cynismu. Odkud asi je ten chlápek, který si v klidu dojedl svojí večeři? Teď popíjí vínko a snaží se konverzovat se svojí dámou, snaží se ji uklidnit. Tvrdák, dneska bude milován a pomilován, hrdina jeden. Odkud asi je? Kdo to je? Co to je?

Vstávám. Malinko se mi zamotala hlava a zrak se mi rozostřil. Kolik jsem jich měl? Patnáct? Šestnáct? Ohnivá voda mi vypaluje poslední zbytky rozumu, je mi krásně.

„Co ty jsi, kurva, zač?“ povídám, když se nad fousatým mužem tyčím jako alkoholový démon. Ani nečekám na odpověď. Jedna rána, druhá, třetí a další. Stůl je někde rozsypaný na kusy, židle praskla, pode mnou se svíjí chomáč vousů v tmavém obleku, vousy se začínají zalévat krví, další rána... a pak... pak jsem ztuhnul a ztratil se.

Supersport

Áááůů! Moje oči. To je bolest. Kurva! Třu si je dlaněmi, mačkám je... mám pocit, jako by mi je někdo opláchl kyselinou. Přestávám až v momentě, kdy jsem si je narval někam na druhou stranu hlavy. Mžourám a zrak mi poskakuje. Vidím šmouhy, barevné ploššššsky, začínají se pomalu zaostřovat... pomalu, moc pomalu!

Sedím na ocelové posteli v ocelově šedé místnosti. V ocelové... není ocelová, je z betonu, jen má barvu ocelové šedi. Je prázdná, jediným vybavením jsem já, nažloutlé světlo někde na stropě a taky ta ocelová postel... a hlavně ty zamčené ocelové dveře.

Někde z chodby slyším hluk, bouchnutí, bouchnutí dveří... nejspíš. Čekám a ostrím si zrak. Místo očí bych si měl raději pořídit dalekohled, na něm stačí párkrát zatočit kolečkem a paráda, vidíte všechno.

Zámek cvaknul, dveře se otevřely, vstoupil člověk v modrém, policajt. Něco na mě mluvil a já dělal přesně to, co chtěl. Za chvíli jsem už seděl v jiné betonové místnosti a strkal si do kapes svoje osobní věci. Peněženka, telefon, hodinky, pouzdro od pistole... pouzdro od pistole... kde je moje pistole? Děkuji, paráda, nic takového prý nikde nenašli. Dáte mi kontakt na vašeho nadřízeného?

„Kdyby tam něco takového bylo, jistě bychom to našli. Tady je číslo na důstojníka, který zajišťoval místo činu.“ Podal mi něčí vizitku. „Ještě něco.“ Z kapsy vyndal skleničku plnou ampulek. „Berte je pětkrát denně, minimálně týden. Kdyby byly problémy, kontaktujte našeho lékaře. Nebo lékaře na jiném oddělení, ale ukažte mu tohle,“ podal mi nějaký počmáraný papír.

„Vy kreténi!“ vydechl jsem. „To je A4!“

„Přesně. Koukám, že se vyznáte,“ zazubil se.

„Vy kreténi!“ Jen jsem nevěřičně kroutil hlavou.

„No tak, trochu slušně, tohle není žádný zaflusaný nádraží,“ pokáral mě. „Buďte rád, že jdete domu takhle brzo.“

„Bezvadný.“ Ostentativně jsem si odplivnul. „Kdo nařídil výslech?“

Znechuceně se na mě podíval a jenom prstem ukázal na vizitku, kterou jsem ještě stále svíral v ruce. „Máte všechno, vypadněte!“ zmáčknul knoflík na panelu a za mnou se otevřely dveře.

Odešel jsem.

Procházel jsem prostornou halou policejní stanice. Už jenom podle interiéru mi bylo jasné, že si mě nechali ve Veleměstě. Vše perfektně čisté a naleštěné, mramorové obklady, jezdící schody a samohybné pásy, u dveří rentgeny a na každém kroku bezpečnostní kamera. A toho místa... Zrakem jsem skončil na sklo-ocelové trojúhelníkové klenbě stropu. Pršelo! Pršelo v umělém průduchu ohromného mrakodrapu, v jehož přízemí byla tahle policejní stanice. Byl to výborný fór. Pomocí klimatizace uměle vytvořený dešťový mrak uprostřed přerostlé budovy. Ach jo, kdo ví, jak je asi venku...

Vyšel jsem před budovu a zastavil se na schodech. Pode mnou bylo malé služební parkoviště s vjezdem do podzemních garáží a za ním začínala široká rozlehlá ulice obklopená ze všech stran ocel-beton-skleněnými monstry.

Hodně brzy mě přestalo bavit zírání na barevné atrakce slavného bulváru Nebula, na jeho plazmové obrazovky, laserové šou a bezpočet reklamních spotů. Na nic z toho jsem dnes neměl náladu. Letmo jsem se podíval na nebe,

naštěstí jsem nebyl v zastřešené části centra, mraky se tam válely a rozvalovaly jako tlustý prostitutky v luxusním polstrovaném bordelu.

Sešel jsem ze schodů a zastavil se na kraji silnice. Ani jsem nestihl pořádně se nadechnout toho svěže tlejícího městského vzduchu, když přede mnou zastavilo oranžové sportovní auto s tmavými skly. Dveře se elegantně kamsi ztratily a usměvavý obličej mě zval dál. „Zdařbůh, někdo chce s vámi mluvit.“

Mlčky jsem nastoupil a auto se rozjelo. Znal jsem toho člověka, od vidění, patřil k MIS – což je zkratka pro Městskou informační službu. Mladý, veselý dobrodruh, užíval si svých privilegií, to auto rozhodně nebylo jeho, nejspíš zabavený kousek... Kdo ví? Třeba ho ukradl nebo jím byl podplacen.

Měl chuť si povídat. „Dneska nám to ale začalo. V noci střílečka v restauraci, o tom jste asi už slyšel.“ Checht. „A někdy k ránu další čtyři zvláštní sebeúhyny. Šéfik byl nasranej, když jsem ho v noci vytáhnul z postele.“ Odmlčel se a přeřadil na vyšší rychlost, už teď jel víc, než směl. „Ale vůbec se mu nedivím. Zabalená v županu, ale určitě pod ním měla souložitelné tělo...“ zachechtal se a chechtal se dál.

Kamarádíček si tedy užíval, jistě nějaká kariérokopka, co před ním roztáhla nohy dřív, než se mu stačila vůbec představit. Takové měl nejradši. To já zůstal včera sám, jak už to bylo dávno... ale pořád to bolí, nejen ta hlava, nejen ty oči... Proč nepřišla?

„Proč tak zamklý! To vás vyřídil ten výslech?“ zakroutil nevěřičně hlavou a chvíli čekal, jestli mu odpovím. „Nebo ten včerejšek?“ Zase chvíli čekal. „Ne, to musel být ten

výslech. Chlápek s vaší pověstí by včerejšek z rovnováhy nevyved. Pálí vás oči, že pořád mrkáte?“

Ukecaný byl, a taky všímavý. Přeci jen to měl v popisu práce.

„Bral jste, co?“ nadzvedl obočí a pokýval hlavou, jako by to chápal. Ale nechápal, nemohl, netušil, byl čistý jako lilie, prozatím.

Nechtěl jsem si povídat, chtěl jsem jen v klidu nemyslet. Ale když o tom mluvil, musel jsem si znovu promnout oči, obraz se mi rozostřil a stříhнул sebou, z úst mi utekl malý povzdech, ale jak byl malý, nebyl dost rychlý a mladý tajný se ho hned chytil.

„Jsou to kretění. Měli se podívat na síť, na identifikační kartu. Nechápu to, akorát takhle člověku rozeserou biorytmus a nadělají v hlavě slušný bordel. A co je na tom nejmšnější, bylo to úplně k ničemu.“

„Nemám to tam,“ vyloudil jsem ze sebe. A mimochodem, směšný mi to vůbec nepřišlo.

„Co?“

„Nemám to ve zdravotní kartě. Skončil jsem sám od sebe, bez léčení... už, už je to nějaký rok.“

„Hmm,“ pokýval hlavou. „To se cení. Takových moc není. Skončit na něčem slabším, to jo, ale přímo s tím seknout... a bez terapie.“ Jednou rukou si zašátral někde v mikině. „Tohle vám bodne,“ podal mi ostřící kapičky.

Kde vlastně byly moje kapičky? Na stanici mi je nedali! Několik kapek do každého oka a příjemně se mi ulevilo. Znáte takový ten pocit, kdy se vám chce hrozně močit, ale vy nemáte zrovna kam to zalomit – a najednou, z ničeho nic, se před vámi objeví popelnice a vy se můžete hezky v klidu vyprázdnit? Tak nějak podobně se ulevilo teď mně.

A hned jsem byl hovornější. „Kdo má na starosti tu restauraci?“ vyzvídal jsem. Zajímalo mě to, moc mě to zajímalo. Kdyby to byl někdo, koho znám...

„Věřte, nevěřte, sám Jeho Výsost velký šéf,“ povzdechl si a hned se zběžně zachechtal.

„Co to?“ podivil jsem se. On většinou analyzoval, plánoval, rozhodoval, intrikařil, ale už dlouho nedělal žádný případ; tím myslím od začátku, ukončoval jich jinak spousty... a kolikrát velmi výstředně.

„Jedna z nejlepších restaurací ve Veleměstě, čtyři profi zabijáci, postřílená ochranka, brutální vražda syna majitele, takhle veřejně, a bylo to v podstatě ještě dítě. A taky nesmím zapomenout, byl jste přímo u toho. Docela mu to zamotalo hlavu.“

„Ten fakan byl synem majitele podniku?“ Skoro jsem vykvíknul.

„Přesně tak. Brutální veřejná poprava mladého nevinného kluka v restauraci jeho otce. Něco podobného ve Veleměstě už dlouho nebylo. Takový incident znepokojí.“

„To teda jo! Něco takového by zamávalo i s lidmi v Meziměstě!“ To bude mít kluk dalších pár dní asi veselo. Novináři, městská rada, a kdejaká zlatá svoloč se na něho sesype. Rychle vyřešit a exemplárně potrestat.

„A ještě něco zajímavého a velmi znepokojujícího,“ snažil se můj řidič udělat dojem. „Absolutně netušíme, kdo ty zabijáky odrovnal. Nejmenší šajn nemáme. Čekal bych, že to možná třeba vy, ale...“ Bezradně zakroutil hlavou, když k tomu zakroutil volantem.

„Já jsem toho teda moc neviděl!“ Mazlil jsem se totiž tou dobou na zemi s mrtvolou.

„Asi budete hodně překvapenej,“ řekl mladý agent, ale věděl prdlajs. Sám by byl pěkně překvapenej, kdyby věděl, co všechno mě nedokáže překvapit.

„Hmm, kde je vlastně?“ napadlo mě, že bych se mohl taky zeptat, kam vůbec jedeme.

„Vezu vás za ním. Je v bytě rodičů toho kluka. Předběžný výslech, potenciální nepřátelé... blablabla... všechny ty nudný... záležitosti!“

„Předpokládám, že jedeme na obchvat...“ Jinak nebyli asi tak bohatí, jak jsem si myslel. Blížili jsme se totiž k hranici mezi Veleměstem a Meziměstem, k obří dálnici, která se točila v pravidelném oválu kolem celého Veleměsta a zároveň byla vnitřním okruhem Meziměsta, kterým byla obklopena. A tady už domy nebyly tak vysoké a megalomansky honosné, tady už nebydlela smetánka metropole... Ale přeci jen tak drahý prestižní podnik – a on jich měl v centru hned několik! Museli jsme určitě na obchvat.

„Bydlí v jednom novém komplexu na druhý straně centra. Sice je poránu, ale nechtěl jsem se kousat poloucpaným středem. A hlavně, tohle auto potřebuje trochu svobody!“

Doslova jsem to pochopil, když jsme opustili bulvár Nebula a po jednom z nájezdů jsme se vyšvihli o patro výš na obchvat. Podřadil a šlápl na plyn, zpětný tlak mě zatlačil do sedadla, rychle jsem se raději připoutal.

„Slyšíte ten motor, ten zvuk, to je labutí píseň...“

Ignoroval jsem zpěv sportáku i řeč mladého agenta, v mých uších zněla jiná píseň. Ona skladba z včerejšího večera, magická hra piána, přikládal jsem si svá slova, svá vlastní slova a své vlastní jméno, její jméno... Andrea! Zapadlý v sedadle jsem hleděl ven, hleděl jsem na město,

na svůj domov, na své Meziměsto. A tam někde v dálce za ním jsem cítil svůj osud, Podměstí.

Meziměsto bylo mé doupe, mé útočiště. Podměstí bylo mou džunglí, mým lovištěm. Já, osamělý lovec, predátor... já, osamělý, opuštěný!

Čas se mi zkroutil do relativní šmodrchanice, jako bych se jen párkrát nadechl a byli jsme na místě.

Asi by bylo ode mě hezké, kdybych vám popsal, v jaké luxusní nádheře si někteří prachatí měšťáci žili, ale byla by to jen ztráta času a plýtvání vaší fantazií. Zase tak moc tohle místo důležité není. Důležité bylo, že před přerostlým luxusním komplexem stály dvě policejní dodávky, můj průvodce mě doprovodil k té třetí, černé bez označení. Otevřel boční dveře, vstoupil jsem, zavřel za mnou.

Byly tam tři pohyblivé židle a spousta barevných čudlíků na spoustě panelů... a to nemluvím o bezpočtu nejruznějších displejů a kontrollek. Chvilí jsem tam seděl a čekal, znuděně si pískal.

Otevřely se dveře a dovnitř vstoupil vysoký hubený muž v saku a žluté kravatě. Sedl si naproti mně, rozvázal si kravatu a zahodil ji. „Ahoj. Jsem rád, že jsi v pořádku,“ zazubil se na mě.

„Cos čekal? Jsem nesmrtelný!“ Nesmrtelná duše ve smrtelném těle.

„Před chvílí jsem dostal záznam z tvého výslechu. Jsou to kretění. Byl jsi nalitej jak dělo a koukal jsem, že ještě pořád umíš tu zkurvenou drogu solidně ovládat. Takže v kombinaci s tvými sny a fantaziemi z toho vylezla silně perverzní nesmyslná ujetost.“

„Jo, to asi jo. Dáš mi toho sráče, který to přikázal?“

„S ním si to vyřídím sám. Buď v klidu, nadšený nebude.“

„Cos už zjistil?“

„Neboj, všechno se dozvíš. Brzo a rychle, protože toho zase tak moc není. Na osobní mstu to nevypadá. Moji lidi prověřují jeho obchodní aktivity, uvidíme, co z toho kápne. Nechal jsem prověřit i přímo toho kluka, jestli si to s někým nezavařil. Peněz měl od tatíčka jako šlupek, ale tyhle lidi bejvaj hamižný a nenažraný, mohl si půjčit u lichvářů, kdo ví... třeba z toho něco vyleze, uvidíme ještě. Podrobnosti ti pošlu přes síť.“

„To nevypadá na lehký a jasný případ.“

„Rozhodně ne! Proto to musím dát těm nejlepší.“

„Myslel jsem, že se do toho pustíš sám.“

„Rád bych, ale mám spoustu jiný práce. Tohle je hnusná prasárna, ale mám na starosti celou MIS,“ přece. „A v poslední době osobně dohlížím na celé oddělení vražd... a tam máme jinou prioritu.“

„Slyšel jsem, že jsou čtyři nový případy.“

„Dostal jsem před chvílí čerstvý hlášení. Je jich už sedm jen za dnešní noc!“

„Naskakuje to...“

„Dohromady čtyřiapadesát za posledních pět dní. Z toho čtyřicet šest vyřešených... ale všude mi absolutně uniká motiv... jako by žádný neexistoval!“

„... nebo všichni zcvokli.“

„Přesně!“ cvoci zcvokli. „Když už jsme u záhad, kdo odrovnal ty útočníky?“

„O tom jsem mluvil už s tím tvým šoférem, ale plácal nějaký hlouposti.“

„To je dost dobře možné, protože nic moc smysluplného k tomu nemáme!“ odmlčel se. „A svým způsobem mě to zajímá asi i víc, než to, kdo nechal sejmut toho kluka.“

Podle předběžných výsledků ostatních lidí z restaurace, myslím samozřejmě výsledků za bdělého stavu. Tys byl zatím jediný, kterého policie vyslychala pomocí drog.“ Znovu se odmlčel, asi mu to bylo líto. „Od nikoho jsme se nic nedozvěděli!“

„Co je to za nesmysl? Vždyť tam bylo de facto plno!“
De facto.

„Každý má ve své výpovědi prázdný místo. Prostě tam byli a stříleli a najednou bam, je s nima ámen, někdo je rozstřílel na kusy.“

„Kdo?“

„Prostě někdo. Nevím.“

„Co je to za nesmysl? Já si z toho teda skoro nic nepamatuju,“ jen ten kvalitní knírek. „Ale...“

„Ale určitě by si o tom něco rád zjistil,“ skočil mi do řeči a významně se na mě podíval a zazubil se.

A hned mi bylo všechno jasné. „Hlavně mi řekni za kolik, protože...“ *Zadarmo ti ani číšník do jídla neplivne.* „Protože potřebuju rychle nějaký peníze.“ *Hodně peněz.*

A pak to začalo, začali jsme se dohadovat o penězích, začal na patnácti a já chtěl sto. Nabídl třicet, já slevil na devadesát pět, to ho trochu vytočilo, většinou skáču dolu o něco rychleji, takže přihodil jenom bůra... blablabla ... nesnáším to, připadám si vždycky jako vypečená kurva, snažím se urvat co největší balík a nabízím jen to „nejlepší“, co mám, sám sebe. Své tělo, své vědomosti, své kontakty... své pistole a mnohdy i svou důstojnost. Takže jsem ho nakonec ukecal na šedesát (přeci jen to nebyly jeho peníze) a ještě zůstávala pohyblivá složka. „Tak to neprotahuj... a já tě pak někdy pozvu na pivo.“

„Dlouho jsme si nikam nevyrazili.“

„Před dvěma týdny jsme byli všichni společně slavit Andreiny narozeniny.“

„To byly ale narozeniny. Já myslel jenom tak si navečír odběhnout na jedno, pět, deset...“

„Tak půjdeme dneska!“

„Moc práce! Až se zbavím té restaurace, pak půjdeme.“

„Pořád čekám na bonus pro vítěze!“

„Bude-li to do dvou dnů, dostaneš dvojnásobek. Za indicii nebo nepřímý důkaz je pět tisíc. Za přímý důkaz je třicet tisíc. Přímým důkazem myslím i živého svědka.“

„A co za toho zabijáka?“

„Myslíš ten tvůj přízrak, který je všechny odrovnal?“

„?“

„Nejdříve potřebuji uklidnit veřejnost a své nadřízené!“

„Ty máš nějaké nadřízené?“ musel jsem mu se smíchem skočit do řeči.

„Potom ty uklidníš svojí bujarou fantazii. Nejdříve zjistíš, kdo nechal zabít toho kluka. Pak zjistíš, kdo odrovnal včera ty vrahy. Vůbec se mi nelíbí představa, že mi tady někdo takový běhá po městě.“

„A ty o něm vůbec nic nevíš.“

„Přesně.“

„Pokud se tu objevil někdo nový... schopný něčeho tak delikátního jako zlikvidovat na veřejnosti dost nevybíravým způsobem čtyři po zuby ozbrojený profi zabijáky a nezanechat po sobě žádnou stopu... Mohl by se z něho klidně vyklubat druhej Pirát.“ *To by bylo úžasné.* Zase by se ve městě něco dělo. Od té doby, co jsme uštvali toho legendárního padoucha, jako by něco ve mně umřelo spolu s ním.

Kývnul a dlouze se na mě zadíval. Připadal jsem si jako na návštěvě u psychoanalytika. Podal mi drobnou

paměťovou kartu. „Je tam celý tvůj výslech. Přehraj si to někde v klidu.“

Kytky za všechny prachy

Snažil jsem se spolknout jednu tu pilulku, kterou jsem dostal na policejní stanici. Neměl jsem ji čím zapít a během několika pokusů ji pozřít jsem se málem pozvracel. Tyhle medikamenty mají odpornou chuť asi jako týden shnilý maso, a když nakonec polknete, je to jako byste si nechali žaludek propláchnout močůvkou. Rozrazil jsem dvířka od skříňky pod kuchyňskou linkou, popadl jsem první láhev a svižným švihnutím o mramorovou desku linky jsem urazil hrdlo. Pil jsem. Sladké rudé víno pomalu přebíjelo odpornou chuť prášku, bilo ho a řezalo, zalévalo ho svou rudou, krutou krvavostí jako já včera toho fousatého zmrda v restauraci. Prášek umíral, rozpouštěl se, rozbil jsem mu hlavu židlí... konečně! Bylo mi hned o něco lépe, konečně, ještě pár kapek do očí... Jemně poblouzněn vinným nápojem konečně zase v kondici. A vzhůru hledat vraha! In vino veritas! A já vyrazím zjistit pravdu o včerejší noci, o masakru v restauraci! Abych zjistil, co se stalo ve Veleměstě, budu se muset vydat tam dolu do Podměstí, do džungle města!

Ještě ale nenastal ten pravý čas, ještě mám spoustu jiné práce, ještě musím být někým jiným. Zastavil jsem se u terminálu a zadal svůj kód. Chvilé čekání, ověřování, hleděl jsem z prosklené stěny obývacího pokoje na střechy menších budov, na komíny, myriády antén, ocelový les na vrcholcích betonových kopců, šedí plochých střech, která se mísila s černavým kalem smogem prosycených kaluží. Proč jsem vlastně chtěl vždycky bydlet tak vysoko?

Telefonovat! Chtěl jsem telefonovat, rád bych mluvil s Andreou. Proč nepřišla? Musí mi říct, proč nepřišla! Ale ne teď, asi bych to nedokázal, s ní mluvit, možná bych brečel. A já nesmím brečet, nemůžu, musím být predátor! Květinářství? Paráda, musím objednat květiny, potřebuji ohromnou kytici, dám za ni dva tisíce! Udělejte něco vkusného... potřebuji to jako omluvu. Text? Samozřejmě, máte nějaké univerzální texty? Výborně, šlo o nepřiměřený fyzický kontakt, nějak to upravte, ale ať je to opravdu výmluvné... adresu zadávám přes síť do vaší databáze. Fousáč zkurvenej, takovejch peněz, co mě stojí! Omlouvat se mu! Zmetek! Ale asi je to dobrý nápad, díky kamaráde, snad se to pak všechno urovná a minou mě zbytečné problémy. Ale věděl jsem to, obchodník z Meziměst, který má spoustu kšeftů v Podměstí, tvrdá nátura s prasácky odolným žaludkem.

Dobře, to bude všechno, moment... jen ještě přeci chvíli počkejte... potřeboval bych ještě jednu kytici, pro děvče... to je nápad... lilie, spoustu bílých lilií... a za tisícovku... nebo patnáct set, počkejte, za tři tisíce. Peníze budou, ty budou vždycky a dívce mého srdce poslat květiny za míň než nějakému nekňubovi... styděl bych se sám před sebou. Sice mi kvůli tomu fousáči mohlo jít o život, musel jsem udělat dojem, gesto, ale Andrea byla můj život, zlatovlasé světlo ve stínu města... Vzkaz: Čekal jsem na tebe! Bez podpisu. Tu první samozřejmě podepsat. Děkuji, peníze pošlu převodem, okamžitě. Nashle!

Pět tisíc za kytiky, už mi moc nezbylo, jen pár tisíc z peněz, které jsem měl ke všemu půjčený. Tak honem, vydělavat! Zbavit se některých dluhů a jednou si předplatit byt alespoň na půl roku dopředu!

Občas to taky někde bouchne

Velkokapacitní nálevna s jídelnou a velmi šikovnou partou kuchařů, hospoda ve sklepě obludného činžáku nedaleko hranic Podměstí. Chodili sem převážně dělníci, řemeslníci a různí pouliční pobudové, prostě místní vybraná společnost. Interiér, no byla to hospoda, místo bez atmosféry, ale to jídlo... na poměry excelentní!

Seděl vzadu v malém salóнку schovaný za dřevěným předělem u stolku pro dva. Byl sám a obědval. Během jednotlivých soust listoval v novinách a jeho sem tam těkající, blízko sebe posazená prasečí očka předstírala zájem o oficiální dění ve městě. Věděl o mně, věděl o každém, kdo za ním šel, musel to vědět, byla to jeho práce, informace. Býval tady každý den, v poledne na oběd, mezi dvanáctou a jednou. Vždy, když jsem ho potřeboval, neexistovalo jiné místo jiný čas, jen musel být sám, to byla naše dohoda.

Musím se trochu opravit, ono to *místo bez atmosféry* není tak úplně pravda. Tohle místo mělo atmosféru, své kouzlo, zvláštní auru. Vždy jsem z něho měl takový pocit, no, znáte to, hledíte na člověka, ale nevíte o něm, jako by tam ani nebyl, a o pár milionů chvil později se pohne, škubne koutkem úst, popotáhne z cigarety, otře si brýle a najednou... zůstane vám v hlavě až do konce života. Ten člověk byla přesně takhle neobyčejně obyčejná hospoda. A ten člověk s prasečíma očkami byl můj informátor.

Přisedl jsem si k němu. Naštěstí tu nikoho jiného neměl, takže jsem nemusel čekat. Odložil noviny a s mým úžasem si mě chvíli prohlížel, zvědavě si mě prohlížel, ještě chvíli a snad bych i rychle odběhl na záchod podívat se do toho ušmudlaného zrcadla. Zvědavě jsem si ho

prohlížel, co na mě vidí? Obočí nad jeho prasočkama sebou neznatelně zaplavalo, zkameněl. Jeho rozšířené zorničky se mimoděk zkroutily do dvou malých otazníků, čekal.

Vytrhl jsem mu z ruky noviny, chvíli jsem jimi listoval, bylo to až na osmé straně, těsně před společenskou rubrikou. Mizerný Veleměšťáci, ta střílečka v restauraci asi až taková senzace nebyla... osobně bych čekal takovou druhou třetí stranu, ale co nadělám? Lidi jsou zatracený zabeďněnci. Zvláště pak novináři. A tento článek psala novinářka, Andrea. Pod článkem jsem poznal její značku, holka šikovná. Chvíli jsem si hrál s myšlenkou, že bych se začel do jejího článku, ochutnal vůni Andreiných slov v jejich prosté grafické nahotě...

Článek jsem nechal ležet před sebou a prohrábnul jsem několik dalších výtisků. Ten článek byl až na osmé straně, protože to bylo ve vydání pro Meziměsto, já teď ze zvědavosti hledal vydání pro Veleměsto. Á, mám to, exkluzivní druhá strana, úvodní stranu překvapivě vyhrálo jmenování do funkce starostky jedné části Veleměsta bývalou milenku jednoho velmi kontroverzního radního, původním zaměstnáním toho času šéfa podsvětí třetího a pátého okresku v Meziměstě. Zdůrazňuji bývalou milenku a toho času, protože před necelými třemi týdny svojí politickou a zločineckou kariéru ukončil před budovou městského soudu. Volant z jeho auta zranil státního zástupce, který zrovna seděl ve své kanceláři v pátém patře a připravoval si svojí zahajovací řeč v chystaném procesu s v tu chvíli již bývalým politikem a mafiánem.

No vida, ten článek byl taky Andrein, trochu jiná grafická úprava a děsivější obrázek (tři plné černé gumové pytle na mrtvolu místo obyčejných rozmlácených dveří

a zakrvácené podlahy), ale podle prvních slov byl identický. Odtrhl jsem zrak od novin, pořád na mě hleděl, ty dva otazníky. Prstem jsem ukázal na Andrein článek a dodal jsem: „Všechno, co o tom seženeš. Co nejdřív.“

Vždy, když jsme se setkali pracovně, tak jsme toho moc nenamluvili. Slova většinou překážejí. Já potřebuji informace, přesné a strohé, fakta. Slova vše jen zabalí do neproniknutelného bahna zmatku, do strouhanky. Je to, jako když máte chuť na pořádný kus masa a oni vám přinesou řízek. Já potřeboval pořádný steak a v této restauraci dělali skvělý steaky, uvnitř syrově krvavý.

Pokýval hlavou, chtěl jsem se zvednout, zastavil mě. „Bude to trochu jinak, než obvykle,“ zamumlal, a zatímco si zpod kabátu vyndával zelený příruční počítač, pokračoval. „Cena bude jiná. Deset tisíc. Polovinu na místě.“ Chvilí pracoval s počítačem. Utrhl kus novinového papíru a začal na něj propiskou psát, trvalo, než se rozepsala. Nakonec mi ten papírek podal. „Sejdeme se za hodinu. To jsou souřadnice. Víím, kde sehnat to, co potřebuješ.“

Číslo jsem si vtiskl do paměti. Vzal jsem zapalovač a papírek spálil. „Dám ti tři tisíce. A podle toho, jaký ty informace budou, ti doplatím zbytek.“

„Dohodnuto!“

Dohodnuto! Dohodnuto? Co je s těmi lidmi? Kvůli penězům by z jednoho normálně vymlátili duši, ale dneska by mi snad bez řeči kývli v bance i na hypotéku. Raději jsem mlčky rychle odešel. Celou cestu ven jsem cítil jeho pohled v zádech.

O několik ulic dál byl bankomat. Nasedl jsem do auta a o čtvrt hodiny později jsem se už proháněl městem

směrem k Velkému okruhu, moje poslední čtyři tisícovky mě hřály v kapse saka.

Velký okruh bylo něco obdobného jako již výše zmiňovaný obchvat kolem Veleměsta, jenže tento byl podstatně delší, o dva jízdní pruhy širší, a byl považován za oficiální hraniční pásmo oddělující Meziměsto a Podměstí. Nebyl tu tak hustý provoz.

Velká křižovatka, svítící semaforey a přišla se na nás podívat červená. Kolona aut se zastavila. Plechové stroje ospale vrní, jejich páni krouťí hlavami, sledují hodinky, povídají si s manželkou, telefonují, prostě čekají. Sleduji tu červenou žárovku na semaforu, hypnotizuje mě svým jednotvárným pohledem, čekám, kdy mrkne... mrk, mrk... mrkl jsem. Klepu konečky prstů do volantu, bubnuji ti-chou árii do koženého potahu sedačky, podupávám si bezděčně na podlaze.

Bum! Bum!

Lekl jsem se! Levá ruka mi sklouzne z volantu a rychle zamyká. Vedle mého auta stojí vysoký muž v hnědé mikině a s kapucou na hlavě. Na ruku má černé kožené rukavice a v nich svírá pistoli.

Bum! Bouchne ještě jednou, snad naposled, hlavní pistole do předního skla mého auta, zkouší a ujišťuje se, jestli je sklo skutečně neprůstřelné. Na okamžik se mu mihne v obličeji výraz zklamání (byl to opravdu krásný večer a moc hezky líbáš, škoda, že mě nepozveš dál) a poté s novou nadějí (rád tě zítra uvidím a víš ty co? zvu tě k sobě na vínko a večeri vařím sám) překoná těch několik zbytečných kroků k automobilu stojícímu za mnou. Opakuje rituál, sleduji ho ve zpětném zrcátku, poklepá na přední sklo, áááá smůla, to je průstřelné. Řidič průstřelného auta

stahuje okénko a vysokému muži v mikině rychle dává peněženku a hodinky. Ten je netrpělivě přijímá a několika rychlými pohledy kontroluje semafor. Červená stále svítí, snad stihne ještě jedno... běží dál a hlouběji do houštiny plechového stáda.

Co je to se mnou? Potřeboval jsem se uklidnit, dlaň mi sklouzla pod levé rameno, ale našla tam jen prázdné pouzdro od pistole, ještě víc jsem znervózněl. Co je to se mnou? Že bych měl ještě rozteklý mozek z toho výslechu? Byl jsem doma, byl jsem docela dlouho u sebe doma a vyrazil jsem pracovat beze zbraně. Ani neprůstřelnou vestu jsem si nevzal. Co je to se mnou? Vždyť v tomhle oblečení jsem včera vyrazil do restaurace na večeři s Andreou, která nepřišla, a po všech těch šílenostech včerejšího večera, dnešního rána a bůhvíčeho ještě teď jedu na hranice Podměstí v zakrváceném obleku, bez neprůstřelné vesty a bez pistole. Jedu na schůzku se svým informátorem kvůli smrti kluka, který mi včera v restauraci, kam nepřišla Andrea, zakrvácel oblek. Nevěděl jsem, jestli si mám nadávat nebo se jen připitoměle smát a namlouvat si, že to všechno má určitě nějaký zásadní skrytý význam a smysl.

A k tomu všemu mě začaly pálit oči a já pitomec si nevzal z lékárničky, zatímco jsem si doma nebral pistoli a neprůstřelnou vestu, náhradní kapičky, když mi je ty kretění policajtský na stanici nevrátili, poté co mě absolutně zbytečně vyslýchali pod vlivem manipulačních drog. Čímž mi dokonale rozesrali chemické reakce v těle a hlavně v mozku. A proto mě teď tak pálily oči. Připadám si jak na nějakém kouzelném kolotoči.

Ještě že ta červená netrvala věčně. Řítím se v městském provozu k okruhu a kroutím nevěřičně hlavou sám nad

sebou. Natáhl jsem se nad sedadlo spolujezdce a otevřel přihrádku v palubní desce. Byl tam, naštěstí, alespoň malý šestiranný revolver. Hračka pro slečinky, ale pro někoho, kdo si zrovna nemohl vybírat...

Když jsem se vracel zpět k řízení a do pouzdra pod mým ramenem jsem schovával revolver, několikrát jsem nevědomky zamíchal volantem, div jsem, pitomec, nenaboural. Troubili na mě, jako bych o tom nevěděl. Raději jsem se připoutal, člověk nikdy neví.

Ani jsem se ještě nerozkoukal a zvonil mi telefon. „Ahoj fešáku. Jak se máš?“ Andrein hlas mě skrz mikrofon líbal na tváři.

„Ech! Musím na to odpovídat?“

„Díky moc za tu kytku.“ Její hlas mi cucal ušní lalůček, brrrr. „Udělal mi to hroznou radost. Stavíš se u mě? Myslím u mě v práci. Ráda bych tě viděla a popovídala si s tebou.“

Nádhera, jsem v šestém nebi, chce mě vidět. Ale proč nepřišla? „Proč jsi nepřišla?“ ptám se s hromadou smutku a špetkou výčitky v hlase.

„Teď přes telefon to nechci řešit. Stav se u mě. Je to trochu komplikovaný.“

„Komplikovaný!“ *Jako život.* „Musím teď něco pracovníě vyřídit, ale tak za hodinku bych mohl být u tebe.“ Když bude Meziměsto průjezdné, a to většinou nebývá, a když půjde všechno hladce, a to většinou nechodí.

„Dobře, budu tě čekat. Musím dopsat ještě rychle jeden článek, takže se nemůžu moc vybavovat. Doraž, těším se.“

„Jasně.“ A zavěsila.

Paráda, hned je ten den o něco veselejší. Za chvíli budu mít nějaké nové informace ohledně masakru v restauraci

a budu mít hned čeho se chytnout a potom se uvidím s Andreou, která mě včera v restauraci nechala čekat v mém neukojitelném očekávání. Proč nepřišla? Nějaký důvod určitě měla, nějaký dobrý důvod. A hned je ten den veselejší...

Pohlcen a utápěn samolibou radostí jsem se rozplýval ještě několik kilometrů. Pak jsem začal zase trochu přemýšlet. Zkontroloval jsem palubní počítač, blížil jsem se. Ještě tak deset minut, jízda po obchvatu se začala tvářit malinko fádně, z kapsy jsem vyndal paměťovou kartu s mým výsledkem z dnešního rána. Jak už to bylo dávno, znovu jsem zkontroloval svojí polohu, ještě deset minut.

Paměťovou kartu jsem vložil do snímače a pustil přehrávač. Byla to hrozná psina, na pásce jsem blábolil tak neuvěřitelný a nesmyslný nesmysly, že by z toho Bunol s Dalím udělali kotrmelec a radostí tlesk tlesk tleskali Tzarovi, že si přešmíkl obě oči skalpelem.

Smál jsem se, byl jsem k smíchu. Pásku jsem přetočil, po několika neúspěšných pokusech jsem se dostal k onomu inkriminovanému místu, k záhadné postavě a smrti čtyř útočníků.

Přestal jsem se smát. Nahrávku jsem vrátil o několik vět zpět. Nebylo mi vůbec do smíchu, měl jsem chuť otevřít dveře a vyskočit v plné rychlosti z auta. Jak je to možný? Musel jsem být hodně na sračky! Znovu jsem si to přehrál. To určitě bylo tím alkoholem!

Lucie. Byla to Lucie. Celou dobu seděla tam někde v restauraci, kde jsem byl i já, a potom, když přišli ti vražedníci a začali střílet, tak je zabila. Lucka. Moje milovaná Lucka. Moje láska... jak už to bylo dávno? Šest let. Šest let, kdy jsem ji naposled viděl. Šest let, kdy jsem ji naposled viděl

živou. Už šest let uplynulo od té doby, kdy se zabila... jak už to bylo dávno... krev a slzy.

Scheisse! Scheisse! Scheisse!

Mohutný náraz, bezpečnostní pás mě málem přetěl ve dvě, ohromné vedro, kůže se začíná pomalu škvařit, auto se vzneslo do vzduchu. Do uší mi naráží tlaková vlna kosmického hluku, čekám věčnost, nic neslyším, po neprůstředných sklech mi skupinky pavouků upředly pavučinu smrti, letím výš a výš, auto ve vzduchu dělá kotrmelce jako v nějakém surrealistickém snu opiového šílence. Přes pavučinu popraskaného skla vidím černou dodávku, vidím muže vyklánějícího se ze dveří s raketometem na rameni, cítím onu pověstnou bílou čárů spáleného vzduchu, po které se ke mně přihnul zběsilý pekelný stroj. Ještě jeden kotrmelec, náraz do betonového svodidla a s celým ohořelým zdemolovaným vozem přepadávám přes okraj Velkého okruhu někam dolů...

KAPITOLA DRUHÁ

Stezky smrti

Sólokapr

Na stropě přerývavě dýchala modrá zářivka a rozčilovala mě svým nudným hmyzím šeptáním... šept bzzz šept bzzz šept... pořád kolem dokola na bílém stropě přerývavě dýchala modrá zářivka.

Seděl jsem v posteli nahý, do pasu zakrytý rudou dekou a mezi koleny jsem svíral černý popelník, kouřil jsem. Na zádech mě svrběly pomalu stékající kapky potu, které se vpíjely do saténového povlečení rudého polštáře připomínající slané polibky hynoucí v divoké vášni milenců. Bylo vedro. Bylo vedro a dusno v té modří polité tiché ložnici zahalené do tajemství všudypřítomného magického kouře z pomalu umírajících cigaret.

Zazvonil zvonek. Nejdříve jsem ho přeslechl, tak nepravděpodobné v tuhle hodinu, ale ozval se podruhé, potřetí, počtvrté, pak mlčel. Potáhl jsem z cigarety a nechal ji zaživa pohřbenou v popelníku, který jsem postavil na noční stoleček vedle mobilního telefonu. Zvedl jsem telefon a ujistil se, že je skutečně jedna hodina ráno, spletl jsem se asi o deset minut, a s nepředstíranou nelibostí jsem opustil vyhřátou propocenou postel.

Znovu jsem se podíval na telefon, během kontroly času jsem si všiml něčeho zvláštního, neobvyklého, šest zmeškaných hovorů. Měl jsem vypnutý zvuk, nechtěl jsem být

rušen, ne dneska, když jsem si udělal volný večer jen pro sebe a svoji milou.

Z koupelny jsem slyšel syčení sprchy, horká vodní tříšť objímající její opálené tělo, zavřel jsem na chvíli oči, usmál jsem se a na prázdno polkl, cítil jsem jemné šimrání a pnutí v rozkroku.

Další zvonění, nyní mnohem naléhavější a divočejší, možná děsivější. Nikdy bych nevěřil, jak se dá něčím tak nepatrným, jako je zvonění nebo klepání, toliko sdělit. Opustil jsem ložnici a přes halu jsem doběhl až do před síně, zastavil jsem se u bezpečnostního panelu a zkontroloval kameru. Na obrazovce byl zrovna aktivní přenos z recepce... a na obrazovce se na mě usmíval vzkaz, byl z recepce, někdo šel za mnou nahoru. Pohrál jsem si s několika tlačítky a získal obraz od mých vstupních dveří. Někdo stál před nimi, byl tak blízko, ani ne tři metry ode mne... jen za těmi pancéřovými dveřmi.

Ihned jsem ho poznal. Jeden z mých podřízených z centrály MIS. Mladý a cílevědomý, neustále nadšený až mi kolikrát lezl na nervy s tím svým věčným optimismem. Pověřoval jsem ho těmi nejnudnějšími úkoly, chtěl jsem trochu ubrousit ostré hrany jeho neskrývaného nadšení, tak typické pro všechny zelenáče. A teď ten nadšený zelenáč stál před mými dveřmi a rušil mé sexuální rozjímání... jako osina v prdeli.

Co po mně chce? Ty nepřijaté hovory byly od něho, nejspíš něco naléhavého nebo děsivého.

Až teď jsem si uvědomil, že jsem nahý, stojím před dveřmi odhodlaný otevřít a vpustit dovnitř jednoho ze svých podřízených a stojím tu nahý, zpocený a olepený těmi nejroztodivnějšími tekutinami, které lidé ze sebe vypouštějí, když je jim tak skvěle.

Trochu jsem si zaběhal, do ložnice pro župan a zpět. Znovu to bláznivé zvonění, sprcha přestala téct.

Jako klavírní virtuóz jsem rozkmital prsty po klávesnici a zámky ve dveřích cvakly v tu samou chvíli, kdy můj neočekávaný host znovu rozezněl otravný zvonek. Vzal jsem za kliku a otevřel. „Co se děje?“ ujelo mi. V těsném závěsu se přiřítilo dlouhé zívnutí.

„Volal jsem vám, ale nebral jste to.“ Byl trochu v rozpacích, když kouknul na mé bosé nohy. Já mu mezitím kouknul do očí, zajímaly mě jeho úmysly, zelenáči dokázali být proradní.

„Co se děje?“ zopakoval jsem i to zívnutí. Nemyslel to se mnou vůbec zle, právě naopak.

Ruka mu vystřela k ústům, nakazil jsem ho ospalostí. Začalo to být všechno trochu komické, jen kdyby nebylo tak zatraceně pozdě. „Máme dneska docela divokou noc.“

„Divokou noc jsem měl do té doby, než jsi mě začal otravovat.“ Nebudu mu to zlehčovat, jsem pěkně otrávený. „Zase Černá série? To počká,“ mávnul jsem rukou, už už zabouchnout dveře.

„Ano, ale kvůli tomu tady nejsem. Máme tu docela solidní masakr,“ podal mi malý příruční počítač.

„Hmmm...“ vychrchlal jsem pomalu ze sebe a prohlížel si obrazovku. Místo: Restaurant královny Anny. Lokace: Veleměsto, Čapkova ulice, 18542. Zločin: vražda. Oběť: Petr Tlučchrop (syn majitele restaurace) Útočník: 4 maskovaní muži, mrtví, neidentifikovaní. Další sdělení: zabito 6 členů ochranky, rvačka mezi dvěma hosty, 1 zadržovaný, 1 zraněný, 15 hostů hospitalizováno pod dohledem psychologů... zatím 13 vyslechnutých hostů a 17 členů personálu... dál už to byly prkotiny.

Čtyři nájemní vrazi zabili syna majitele řetězce luxusních restaurací v jedné z jeho restaurací uprostřed centra Veleměsta. To byla docela závažná situace, ale byl naprostý nesmysl mě s tím otravovat, otravovat s tím mě, ještě v takhle nevhodnou dobu, když si užívám společnosti nádherné dámy. „Copak to nikdo nevyšetřuje?“

„Vyšetřuje. Je tam celá výjezdovka. Místo činu je zajištěný a zapečetěný, svědci jsou vyslýcháni, všechno běží jako po másle.“

„Tak co děláte tady?“ ztratil jsem s ním trpělivost.

„Myslel jsem...“

„Myslel jste, že mi uděláte strašnou radost, když se v jednu ráno objevíte u mě doma?“ kouknul jsem na konec chodby s tím, že houknu na ochranku, ať ho vyvedou. *Mohl bych ho nechat zatknout*, napadlo mě škodolibě.

„Podívejte se na seznam zadržených!“ ztratil se mnou trpělivost.

Přestal jsem se rozčilovat a trochu jsem zamručel a trochu jsem se zamračil. Na dotykovém monitoru jsem kliknul na odpovídající položku a jen jsem souhlasně pokýval hlavou, když jsem si přečetl uvedené jméno. „Víte nějaké podrobnosti?“

„Vůbec nic.“

„Co se stalo?“ ozvalo se za mnou.

Prudce jsem se otočil. Stála tam v celé své kráse, málem jsem zapomněl, jak je krásná, zahalená do mohutného bílého županu. Kousl jsem se do spodního rtu a vylovil jeden ze svých okouzlujících úsměvů. „Mám pro tebe skvělou zprávu. Ve tři choděj noviny do tisku? Když si pospíšíš a vzbudíš šéfredaktora, mám pro tebe titulní stranu!“ Šibalsky jsem na ni zamrkal.

Pátý kolo u vozu

Jeli jsme každý svým autem. Andrea měla svoji práci a já zase tu svoji, z vášnivého románu znovu do profesionálního vztahu na té nejvyšší úrovni. Dal jsem jí osobní propustku na místo činu a kontakt na detektiva, který měl na starost zajištění místa činu. A jako bonus jména několika svědků... a samozřejmě fotky.

Ten mizera, který mě naštěstí vzbudil, jel zatím na centrálu zjistit mi veškerý podrobnosti a dohlédnout na lidi z oddělení vražd, v poslední době je tam pořádný chaos a takovou věc bych hrozně nerad nechal místní polici, to je práce pro MIS, to je práce pro mě.

Ten mizera, vlastně, takový roztomilý hezounek z bohaté vlivné rodiny, jeho matka je v městské radě a otec známý plastický chirurg. Dostal se k nám protekcí. Už to se mi na něm od začátku nelíbilo. Ale je velmi schopný a pečlivý a myslí mu to, vhodný kandidát na tuhle práci, ale pokud by neměl sakra štěstí nebo ono vlivné zázemí, stěží by byl na tak vysokém místě už v tak nízkém věku a ještě téměř bez zkušeností...

A na jakémže místě to byl? Mladší agent sekce A. Pracoval přímo pode mnou a zodpovídal se jen mně, moje levá ruka, tedy jedna z nich, prostě práce všeho druhu. Kdyby tak jen věděl, že si levou rukou utírám zadek, cheche. Nikde se moc dlouho nezdržoval a na ničem moc dlouho nedělal, sbíral informace, kontroloval, hlídal, analyzoval, zajišťoval a kontroloval, byl uzdou, která ovládala spřežení jménem MIS. A můj bič? Toho nechcete potkat. Ale potkáte, brzo.

Jel jsem nejdříve do té inkriminované restaurace. Mrtvá těla byla už pryč, na zemi se jen rozvalovaly prázdné bílé

siluety lidí, kteří již měli tu čest se osobně setkat se smrtí. Podrážky bot mi skřípěly po moři střepů, rozhlížel jsem se kolem dokola, jen tak bez ladu a skladu. Vzpomněl jsem si na minulý týden, byl jsem tady s Andreou na zcela formální večeři ve čtyřech, ještě policejní ředitelka a její manžel. Vypadalo to tu tehdy jinak, tak trochu bezpečněji.

Andrea mi zamávala, stála u baru a zrovna odkládala sklenku, zašklebila se, jak polykala něco hnědého, asi to byla whisky, milovala whisky. Usmál jsem se na ní, jinak jsme se navzájem ignorovali, pracovali jsme přece.

Proč jsem tu vlastně byl? Chtěl jsem vidět místo činu... ale proč vlastně? *Kde asi seděl*, napadlo mě a znovu jsem se začal rozhlížet. Škoda, že jsem sem nedorazil mezi prvními, když ještě ve vzduchu vířilo ono magické ďábelské napětí a vzrušení, strach a adrenalin v krvi. Kde jsou ty časy? Kde jsou ty časy, kdy jsem se proháněl uprostřed divoké vřavy nekontrolovatelného běsnění, všude kolem vybuchovaly gejzíry kosmické energie a my se chechtali smrti do xichtu. Já jsem se jí smál. Já, beze strachu, nepřemožitelný, mladý polobůh, který ovládne svět. Nyní jsem mu vládnul, stal se ze mě unavený bůh. *Jak ti závidím, kamaráde, byl jsi tady u toho, to muselo být něco.*

Trošku jsem si zavzdychal, byl jsem tu úplně zbytečně. Všechno, co se stalo, stalo se. Zdokumentováno, nafoceno, natočeno, zapsáno, zpřehledněno, založeno, rozstříleno. Sem už nepatřím, pojedu zpět, zpět do svého paláce, na centrálu MIS.

Zpátky na Olympu

Projížděl jsem podzemními garážemi. Bylo tu prázdko, jen několik aut, většina lidí byla doma a většina z těch,

kteří dnešní noc pracovali, byla v terénu. Z aktivních výjezdových skupin jsem minul spící vozidla jen jediné z nich.

Dojel jsem do svého sektoru, na svá parkovací místa. S řádným parkováním jsem se nenamáhal, zastavil jsem napříč dvěma pruhy, štěstí, že tady nerozdávají pokuty. Pokuty! Ještě, že jsem si na ně vzpomněl, budu muset stornovat všechny svoje a Andreiny pokuty, než je po nás bude někdo chtít zaplatit. S tím, jak jezdím, bez iluzí jako prase, by to byla docela slušná částka.

Cestou k výtahu jsem potkal jednoho z detektivů oddělení vražd, vyběhl ze služebního výtahu, když mě upozoroval, zastavil se a konečně si oblékl a upravil ten neposedný kabát. „Velmi nezvyklá hodina, pane.“

Mlčel jsem a zíral mu zpřímá do očí.

„Zrovna jsme dostali hlášení od místní policie. Rodinná tragédie. Tři mrtvé děti a oba rodiče. Vrah neznámý, pane,“ zapínal si pomalu knoflíky u kabátu, uhýbal mi očima, aby na ně viděl, abych do něho neviděl... „V Meziměstě, pane.“

Vzadu v garážích jsem slyšel hluk, nesrozumitelné hlasy, spousta kroků, bouchání dveří aut, kašlající a vrnící motory. Poslední výjezdová skupina mířila do terénu. Některá auta již odjížděla. „Myslíte si, že jde o další případ Černé série?“

„Je to pravděpodobné, pane. Ale je moc brzy se k tomu vyjadřovat.“

„Chci pečlivou práci! Do šesti do rána chci vědět, jestli jde zase o Černou sérii.“ Už mi to leze krkem.

Kývl hlavou a čekal, celý žhavý se chtěl co nejdříve ztratit. Propustil jsem ho a šel jsem k výtahu. Šel jsem ke svému

výtahu, otisky prstů, oční sítnice a číselný kód, super, byl jsem uvnitř.

O několik desítek pater později jsem už seděl ve své prostorné kanceláři, bylo tu nepřírozně temno a ticho, připadal jsem si, jako bych byl v nějaké části své vlastní duše. Dálkovým ovládním jsem rozžehnul modré světlo. Modrá, miluji modrou barvu, nic mě nedokáže tak skvěle uklidnit jako modrý opar, v němž se pomalu utápím. Vždy si připadám jako novorozeně zkroucené do klubíčka uprostřed lůna, kterému maminka zpívá tichou písničku plnou lásky a něhy. Modrá, miluji se milovat ve vlnách modré... jak už to bylo dávno! Co asi dělá Andrea? Má už ten článek napsaný? Uvažoval jsem, že bych jí zavolał, ale bylo teprve půl třetí, možná na něm ještě pořád pilně pracuje, bylo by sobecké ji rušit.

Byl jsem najednou tak unavený a někde hluboko dole v mozku mi něco říkalo, že to opravdu namáhavé a děsivé a tragické teprve přijde.

Vyndal jsem z kapsy saka krabičku cigaret, chtěl jsem si zapálit, ale neměl jsem na kouření vůbec chuť, nejspíš jen ze zvyku, je to odporný zlovyk.

Zahleděl jsem se na zasklenou skříňku vedle dveří, zářily tam jako dvě hvězdy na prázdné noční obloze dva jednoruční stříbrný samopaly. Stály naproti sobě na dřevěném stojanu, připomínaly zkřížené meče v sále středověkého hradu nějakého zapomenutého rytíře z pověstí. Dva samopaly, krátká hlaveň, mohutný zásobník, laserový zaměřovač pod hlavní, dřevěná rukojeť, byla to umělecká díla. Moje samopaly a já umělec, který v elegantním tanci smrti načrtává do světa tahy svišticích střel.

Tanečník

Stojím v tichu a přítmí kamenné klenby chodby spojující skladiště s tovární halou. Naslouchám nekonečnému proudu odkapávající vody, slyším nekonečné cupitání krysích krůčků, třesu se vzrušením v nekonečné tmě, kontroluji hodinky, je čas jít.

Zavírám oči a utíkám, letím v kamenném tunelu, země pode mnou ubíhá a mizí v zapomnění... ticho a klid před bouří, tak se tomu říká. Opouštím chodbu, otvírám oči, po ocelovém schodišti sbíhám do jiné kamenné chodby, dostávám se na křižovatku, druhá křižovatka, na druhé křižovatce musím doleva. Utíkám, špičkami bot čvachtám v nesčetných kalužích, krysy piští a prchají přede mnou, blížím se.

Ocelová konstrukce, po žebříku se vyšvihnu o několik metrů výš, zpomaluji, opatrně našlapuji, jako divoká kočka na lovu klížím oči. Vepředu slyším hlasy, randál, jezdí tam vysokozdvížený vozík, bouchání. Vidím kužely světla, září z několika průchodů tovární haly, září do potemnělé tovární haly, ve které se tady teď plížím za doprovodu luny a několika hvězd, hlídají mě rozbitými okny ve střeše, blížím se.

Ještě pár tichých metrů a stojím nad ním, čekám, prochází se sem a tam po betonové podlaze. Jsem čtyři metry nad ním, neví o mně, hlídá. Hlídá mizerně, jsem od něho pouhé čtyři metry a on o mě neví, zbraň má na zádech a ruce v kapse, prochází se. Trpělivě čekám, až opustí kužel světla, které sem proudí dveřmi z druhé tovární haly, prochází se... a já pořád čekám, já lovec, on kořist.

Zašel do stínu. Rozepíná si kalhoty, sundávám si ze zad silikonovou šňůru, má plné ruce močení. Roztáhnu

v tichosti oko a spouštím mu ho kolem krku, prudce škubnu. Močící muž se vznese do výšky, něco nesrozumitelného tiše chraptí, drží se za krk a kope nohama, točí se na šňůře sem a tam, moč z něho lítá na všechny strany a vykresluje nesrozumitelný vzkaz do prachu a špíny betonové podlahy. Po pár vteřinách je po všem. Spouštím ho na zem a seskakuji z konstrukce na pomočenou zem. Od boků odjímám stříbrné samopaly, v černých rukavicích laskám dřevěné rukojeti, nebojte se miláčkové, teď je řada na vás...

Pes, nejlepší přítel člověka

S úlekem jsem se probudil. Někde daleko za hranicemi města jsem ještě slyšel nepatrné... „Haló, vzbudte se!“ V mé kanceláři, přímo naproti mně stál démon mého večera. „Dvakrát během jedné noci je už trochu moc,“ zaprotestoval jsem rozespale a uzívnul si. Jak se sem dostal? Strčil jsem si cigaretu do úst a připálil si prudkým modrým plamenem ze stylového stříbrného zapalovače, dárek od Andreji.

„Byl jsem tu už před hodinou, ale říkal jsem si, že vás nebudu budit.“ Posadil se do křesla naproti mně. „Že ještě počkám na přesnější výsledky pátrání v databázi a v kamerových systémech města a zajdu za vámi, až budu mít všechno zjištěný a uspořádaný.“

Už vím, zapomněl jsem zamknout. „Výborně, skvěle!“ Výborné cigáro. „Kolik je hodin?“ podíval jsem se na digitální kalendář válejší se mi po stole. „Půl šestý?“ zakroutil jsem hlavou a sklepl popel z cigarety. Nějakým způsobem se mi povedlo odklepnout i motor, musel jsem si znovu zapálit. „Co tedy všechno víme?“ zamumlal jsem ospale přes cigaretu v ústech.

„Podívejte se na monitor.“ Čekal, dokud jsem neaktivoval počítač a neotevřel si příchozí soubor. „Přijeli v tmavě modrém luxusním voze. Zaparkovali přímo před vstupem do restaurace. Tady čtyři z nich vybíhají a okamžitě začínají střílet po lidech z ochranky. Bylo to v takové rychlosti, že se nestačili ani bránit. Tady, podívejte se,“ zpomalil záběr na auto s vrahy. „Podle těchto záběrů tam byl ještě pátý muž. Řidič, který zůstal ve voze. Odtud není vidět, ale z kamer na druhé straně ulice mu je vidět do obličeje přes přední sklo, to jako jediné není tmavené.“ Záběry se změnily, v autě seděl muž v šoférské čepici. Záběr byl nejasný a rozmazaný. „Technici si už s tím obrazem trochu pohráli,“ a na obrazovce se zobrazil barevný portrét muže kolem pětatřiceti s hustým černým knírem. „Neznáte ho náhodou?“ Na chvíli se odmlčel. Já zatím civěl na ten jeho knír, co je to za novou módu, nosit kníry, tomu nerozumím. „Ptám se jen tak, jestli třeba z dřívějšíka... ale abych pokračoval. Záběry přímo z restaurace nemáme, tam nejsou bezpečnostní kamery. Poslední, co je vidět, jsou ti čtyři vbíhající dovnitř. Což by samo o sobě nebylo za normálních okolností nijak zajímavé a pravděpodobně ani důležité. Ale máme tu ještě něco, sledujte čas, jen co vbíhají do sálu na téhle kameře, ve stejný čas na té kameře zvenku je vidět, jak se auto rozjíždí a vysokou rychlostí mizí na nejbližší křižovatce!“ Významně se odmlčel.

„Jestli se teď mám na něco chytrýho zeptat, tak jsem moc ospalej, abych věděl na co.“ Došlo mi, že už docela dlouho zase nekouřím. Hned jsem to napravil.

„Odjel sám od sebe. V tu dobu se na té ulici nic zvláštního nestalo. Žádná policejní hlídka, prostě nic. Nic, co by ho mělo vyrušit do takové míry, že by nechal čtyři svoje

kumpány uvnitř! Možná měli nějaký jiný způsob, jak prchnout, to prověřujeme, prohledáváme okolí... nějaké odstavené auto, převleky, nějaký zadní vchod, o kterém nikdo neví. Myslím si ale, že to nikam nepovede. Nejspíš ten, který je tam poslal, prostě nepočítal s tím, že by se ti chlapíci z té restaurace dostali.“

„Nebo někomu nezáleželo na tom, jestli se třeba dostanou k nám,“ podrblal jsem se na bradě. „A to je už hodně divný. Nebo mám o sobě a tomhle cirkuse tady kolem až moc vysoký mínění,“ podrblal jsem se na bradě a všiml si, že se v místnosti něco změnilo. Modrá, něco se stalo s mojí modrou. Nad hlavou mi zuřil malý souboj, všemocně klidná modrá se rvala s agresivní uzurpátorkou, rudou září z několika zářivek. „To jsi zapnul ty?“

„Co?“ nepochopil mojí otázku.

„To červené světlo. To jsi zapnul ty?“

„Ano? Bylo tu až moc dusno z té modré všude kolem. A červená je taková inspirativní barva. Myslel jsem...“

„V pořádku!“ *Není to vůbec v pořádku!* „Co je s tím autem, dál?“

„Máme jeho pravděpodobnou trasu podle záběrů bezpečnostních kamer. Cestou udělal dva dopravní přestupky na sledovaných úsecích. Taky jsem vám to tam poslal. Vyjel z Podměstí a zase se tam vrátil. Samozřejmě o něco lehčí a na jiném místě,“ cynicky se pousmál. „Značka kradená a to auto je taky kradené. Našli jsme ho v databázi. Původně mělo bílou barvu, ale to jsou drobnosti. K ničemu.“ K ničemu rozhodně nebyly. Pokud ten lak nepřestříkali někde na koleni v nějaké špinavé podměstské garáži, je dost dobře možné, že si to nechali udělat v některé z dílen, kde upravují a legalizují kradená auta. Popřípadě u nějakých

tuningářů, popřípadě u nějakého šikovného řemeslníka, v Podměstí se nabízela spousta variant. Ale nebylo jich zase tolik, aby člověk s dostatkem kontaktů a pádných argumentů něco nezjistil. V hlavě se mi začal rýsovat docela zajímavý plán. Už nějaký ten měsíc pro mě nic pořádného nedělal, Podměstí zná líp než sám sebe a disponuje hned několika velmi efektivními argumenty.

Povídali jsme si ještě dlouho, lépe řečeno on povídal a já poslouchal. Jen občas jsem ho přerušil, abych se na něco zeptal, ale převážnou část našeho rozhovoru odmluvil on. Odvedl dobrou práci, zjistil všechno podstatné. A já z toho všeho podstatného měl v hlavě solidní guláš, z kterého bych nakrmil jeden středně veliký sirotčinec. Neznámý motiv, důvod smrti toho kluka mi byl najednou docela ukradený. Začínal jsem mít čím dál tím větší pocit, že bláznivý masakr v restauraci je jen novou obdobou případů z Černé série. Řidič, který nechá své kumpány v centru města napospas. Z jakého důvodu někdo obětuje čtyři svoje lidi? Co to bylo za lidi? Co to bylo za člověka?

Procházel jsem si sepsané výpovědi svědků z místa činu, kteří byli po oněch nešťastných událostech předběžně vyslechnuti. Spousta z nich byla ještě v šoku, ale to, co jsem se od nich dozvěděl, šokovalo mě. Nikdo si pořádně nepamatuje, jak ti útočníci zemřeli. Většina říká prostě a nezpochybnitelné „nepamatuji se“, „nevím“, „stalo se to“... Ovšem našlo se přeci jen pár lidí, kteří mluví konkrétněji, ti říkají „postříleli se navzájem“.

Postříleli se navzájem? Proč? Byl jsem téměř rozhodnut zařadit tento incident mezi Černou sérii. Ale než to udělám, zkusím se na tuhle prasárnu podívat z trochu jiného úhlu, z trochu jiných očí. Bývalý agent MIS, můj bývalý

kolega, moje eso v rukávu. Soukromý detektiv na papírech pro bernák, ale srdcem ryzí dobrodruh. Požádám ho o pomoc, dám ten případ jemu, trocha neotřelé vynalézavosti ještě nikdy nic nezkažila.

Klepání na dveře, dále, vchází detektiv z oddělení vražd, kterého jsem dneska ráno potkal dole v garážích, když se chystal na výjezd. Byl navlečen v tom svém kabátě, tvář zoranou cynismem, toť úděl vyšetřovatelů vražd. „Omlouvám se, jdu pozdě.“ Asi o tři minuty. „Chtěl jsem s vámi mluvit osobně. Nechtěl jsem volat.“

„Stačí mi dvě slova!“ Byl jsem napjatý, někde hluboko v srdci jsem doufal, čekal jsem nějakou naději, něco rozumného, něco srozumitelného a jasného.

„Černá série!“ Dnešní noc už čtvrtý případ.

„Mluvte, ale stručně, prosím, mám hodně práce.“

„Zabil je pes. Jejich pes. Nejdříve rodiče. Prvního zabil muže, zakousl ho ve spánku, jeho tělo bylo v posteli s prokousnutým hrdlem. Pak zabil manželku. Ta byla už vzhůru, prala se s ním, byla roztrhaná na zemi v ložnici u dveří. Pak byly na řadě děti. Šel od nejstaršího k nejmladšímu. Třináctiletá dcera zemřela na chodbě před ložnicí rodičů, nejspíše slyšela hluk a šla se podívat, co se děje. Potom pětiletý chlapec. Podle stop krve se schovával pod postelí. Ten pes ho vytáhl ven a roztrhal. Poslední byl dvouletý chlapeček v posteli pro mimina.“

„Pes?“ rozchechtal jsem se. „Pes!“ Byl to ironický smích. „Jejich pes?“ Smích plný zoufalství.

„Mají ho teď veterináři.“

„To nedává smysl.“ Pes, který jedná jako vypočítavý chladnokrevný zabiják. Nejdříve se zbaví nejsilnějšího, když se zrovna nemůže bránit, a potom systematicky likviduje

jednoho po druhém, od nejsilnějšího k nejslabšímu, čistá práce! „Co bylo s tím psem? Kdo ho našel? Proč ho někdo neodstřelil?“ Taková bestie nemá mezi námi co dělat.

„Policii zavolali sousedi z vedlejšího bytu poté, co tam slyšeli hluk a křik. Toho psa našla hlídka, která se dostala do domu první. Podle jejich výpovědi ležel pod stolem v kuchyni, kňučel a klepal se. Zavolali veterináře ještě dřív, než nás. Když dorazil veterinář, to ještě nikdo nevěděl, že celou tu rodinu zabil ten pes. Sice byl celý od krve, ale krev byla v tom bytě úplně všude. Chtěl jsem říct, nechal si dát uklidňující injekci, nebyl vůbec agresivní, byl vylekáný a v šoku. Analýzu útoku, to, že zabíjely psí čelisti, a že to byl ten jejich pes, na to přišel až náš tým. To už byl ten hafan dávno u psího psychiatra.“

Možná to byla zbytečnost, proč si tím zanášet hlavu, ale zajímalo mě to. „Co to bylo za psa? Jaká rasa?“

„Malý moment,“ zašátral v útrokách svého kabátu. Vydal malý zápisník, listoval. „Zlatý retrívr.“

„Ti jsou nádherní.“ A mírumilovní. „Jsou to sice hloupí psi, ale bývají velmi hodní a mírní.“

Pokrčil rameny.

„To je první případ v Černé sérii, kdy zabíjelo zvíře?“ Podrobnosti dalších tří případů z dnešní noci jsem neznal.

„Pokud vím, tak ano. Ale prý jsou dva nové případy, o kterých nevím vůbec nic.“

Poprvé zabíjelo zvíře. Stejně šílené, ale když už nic jiného, alespoň nějaká změna, něco nového, možnost se od něčeho odlepit. Ale od čeho vlastně? „Pusťte se do toho. Zjistěte mi všechno! Obraťte ten byt naruby. Toho čokla rozkrájejte na plátky, pokud to bude potřeba, musel být něčím zdrogovaný. Za tím musí někdo být.“

Každý by měl mít v lednici alespoň jedno pivo

Otevřel jsem ledničku a hledal pivo. Nebylo tam, jen spousta sýrů a ledových salátů a ryb, ale pivo žádný. Na to byli asi moc nóbl, sakra, alespoň jedno pivo. Vykašlal jsem se na ledničku a přes halu jsem šel do kulečnickového salónku, dvě zlomená tága, omlácené stěny, protržené plátno, zajímalo by mě, jestli to byl takový nervák nebo to udělal až potom, co se dozvěděl, že ho někdo připravil o dědice.

Šel jsem znovu do haly a zaposlouchal se do vzdáleného hovoru, do výslechnů obou rodičů. Byli ve společenském salónku, paní domu seděla v křesle, strnulá hubená bílá tvář, kdyby se tak zoufale neklepala, řekl bych, že je mrtvá. Její manžel byl o poznání klidnější, tvrdý člověk, prázdné oči, čistý a pevný hlas, dokázal se až moc dobře ovládat, takoví lidé mě děsí.

Vystoupal jsem po rozsáhlých skleněných schodech do prvního patra, procházel jsem se po bytě a prohlížel si interiér. Na můj vkus bylo tohle místo až příliš útulné a moc málo modré. Nemohl jsem ho nesrovnávat se svým bytem, tenhle byl menší, ale dělený do více částí, prostorná hala, nad kterou byla dvě patra balkónů, z kterých ústily dveře do jednotlivých pokojů a ložnic a pracoven. Připomínalo mi to trochu aristokratické sídlo z nějakého starého století.

O to více jsem se těšil domů, k sobě domů, do rozsáhlého funkcionalistického sídla skutečného aristokrata, do modrého paláce.

Skupina počítačových expertů vynášela veškerý hardware z pokoje zavražděného, odvezou to na centrálu, dají to dohromady a pustí se do analýzy a hledání nějakých

stop, motivů, náznaků, snad tam bude nějaké vodičko. Další skupina lidí prohledává jeho osobní věci v ložnici, studovně a pokoji, po celém domě.

Cítím se zde najednou hrozně zbytečný. Už zase! Překážím, jsem vzduch, nemám tady co dělat.

Zazvonil mi telefon. Jaká to úleva, je to Andrea, jaké to štěstí. „Ahoj krasavče, jsem nějaká umořená, nemůžu spát.“

„Ahoj Ájo,“ hledám si kousek soukromí, vybíhám do druhého patra a vcházím do ložnice majitelů bytu. Tady jsem sám jen s ní. „Jak ti to dopadlo s tím článkem?“

„Titulní byla už připravená, nebyl čas to předělávat, dostala jsem druhou.“

„To je bezvadný.“ Možná jsem si měl s jejím šéfredaktorem promluvit osobně.

„Už u tebe byl? Jak mu je?“

„Zrovna sem jede. Před chvílí jsem dostal disk s jeho výsledkem.“

„Jakým výsledkem?“ Věděl jsem, co bude následovat, nebylo mi zrovna dvakrát příjemně, nesnáším výčitky.

„Byla to moje chyba,“ měl jsem být rychlejší. „Mělo mi hned dojít, co se může stát.“ Neměl jsem tak pitomě usnout.

„Vyslyšeli ho pod drogami?“

„Jo,“ pokýval jsem hlavou. „Ale je to přeci tvrdej chlap, něco vydrží!“

„Je mi ho líto. To se nemělo stát,“ mluvila tak jemně, měla ho moc ráda, možná až příliš. „Pozdravuj ho ode mě.“

„Dobře.“

„A prosím tě, neříkej mu, že jsme byli včera večer spolu.“

„Neboj se.“

„Víš ty co? Nebo ho nepozdravuj. Vlastně se o mně vůbec nezmiňuj. Já mu pak zavolám sama.“

„Dobře.“

„Zkusím si ještě lehnout.“

„Jseš u sebe?“

„U sebe v pelíšku.“

„Posílám pusu!“

„Ahoj. Zavolej mi večer.“

Zavolám. Ležel jsem a zíral do stropu. Někdy během hovoru jsem si lehnul na postel a udělal si pohodlí, jako bych snad ležel s ní.

Mělo mi dojít, že ho budou vyslyšet. Mělo mi dojít, že nebude asi v pořádku, opilý a v šoku. V šoku, protože byl opilý, zvláště potom, co ho nějaký policista paralyzoval elektrickým obuškem, když mlátil jednoho z hostů. Zjišťoval jsem si koho, byl to nějaký Erik Procházka, obchodník z Meziměsta, vlastník sítě prodejen s levným textilem, majitel jednoho nočního podniku a malé dopravní společnosti. V našich záznamech byl podezřelý z pašování, vydírání, obchodování s lidmi a několika dalších drobností... choval se celkem ukázněně v rámci Dohody gentlemanů, nebyl důvod, abychom se o něho nějak zvlášť zajímali.

Pořád ale byl jedním z těch, kteří rozhodně jen tak neodpouští... a rozbít mu hubu před jeho milenkou a spoustou dalších, povětšinou bohatých nebo vlivných lidí, to se mu určitě nelíbilo. A protože je členem spolku dodržujícího Dohodu gentlemanů, bude dbát o svou pověst a možná se postará i o to, aby ten, který ho takhle znemožnil, dál už nevydýchával městský smog.

Opustil jsem ložnici a šel znovu dolů, přišla mi zpráva, už konečně přijel... neboj se, něco vymyslíme.

Čínská kuchyně

Nebylo ještě ani poledne a já byl už u třetího případu. Dnešek byl divný den, neměl jsem z něho dobrý pocit, a možná proto jsem nedokázal jen tak sedět v kanceláři, ne dneska, když byl tak divný den.

U sedmi případů Černé série dlouho nezůstalo. Když jsem se zbavil té restaurace, dal jsem ji na starosti Robertovi, přišla zpráva o další krvavé absurdní vraždě, sebevraždě, technicky se jednalo nejspíš o bizarní sebeúhyn. Nechtěl jsem sedět v kanceláři, potřeboval jsem na vzduch, nadýchat se napětí a šílenství, vyrazil jsem do terénu. Zavolał jsem na centrálu, běžnou agendu mělo za mě vzít oddělení vnitřních vztahů a někdo z oddělení vnějších vztahů měl vyřídit všechny moje oficiální schůzky, prohlášení a vyjádření, o ty neoficiální se postarám sám.

Jel jsem do Meziměsta, výjezdová skupina tam už byla a spolu s několika detektivy místní police odváděli nevděčnou mravenčí práci na místě činu.

Činžovní dům, oprýskaná omítka pomalovaná nepovedenými graffity, stádo reznoucích popelnic, několik petlahví po zemi. Nešel jsem dovnitř, venku jsem mluvil s jedním detektivem místní policie. Nekonečná Černá série, tentokrát nebylo moc mrtvých, jen jeden, který byl zároveň pachatelem. Jmenoval se Václav Zhang, byl šéfkuchařem v čínské restauraci nedaleko odsud, šílený šéfkuchař. Asi ho už nudila čínská kuchyně a řekl si, že by si mohl krapánek osvěžit jídelníček. Zapnul kamna, položil na ně pánvičku, čekal, až se rozehřeje olej... usekl si ruku a dal ji smažit. Stál u sporáku a obracel ji a zasypával indickým kari, dokud nevykrvácel. Našel ho jeho nadřízený, který

ho tady hledal, protože ráno nepřišel do práce. Čínská kuchyně mi přišla vždycky trochu vulgární. A někdo mi bude muset vysvětlit to kari.

Policejní majáčky blikaly a kreslily modrými stíny po zatuchajících oranžových cihlách, stál jsem v malé uličce, hlavní vchod do smutného činžáku byl za rohem, nerušeně jsem se procházel sem a tam a přemýšlel, hledal jsem nějakou spojitost, nějaké vysvětlení, logiku, smysl, a nacházel jsem jen šílenství. Šílenství, jediný společný motiv všech případů, šílenci tu byli vždycky, vždycky se dělo něco nepochopitelného, něco nevysvětleného, ale teď je toho najednou tolik... Co se to děje?

Procházel jsem se v úzké uličce mezi přerostlými obtloustlými činžáky, šlapal jsem špinavými kalužemi a v odpadcích, odcházel jsem pryč od šíleného kuchaře. Doléhal na mě najednou stín povinností, mačkal mě a dusil v té úzké uličce mezi dvěma činžáky, připadal jsem si najednou tak malý a zranitelný a slabý, já unavený bůh, pán celého města, nyní jsem byl svědkem událostí, s kterými jsem nemohl... nedokázal nic udělat. S kterými jsem nedokázal nic udělat! Dokonce jsem je nemohl ani popřít.

Ruce sepnuté za zády, nohy rozkročené, oči zabořené v zemi. Čekal jsem, kdy se už konečně oba obludné domy pohnou a rozmačkají mě v osudovém kamenném objetí.

„Hledáte viníka?“ zazněl obhroublý mužský hlas.

Přestal jsem se zrakem vpíjet do městské dlažby a oči mi vystřelily vpřed. Naproti mně stál malý pokrčený mužík s kulatým nevýrazným obličejem. Nevím, jak se tam vzal, ulička přede mnou byla docela dlouhá a já si nikoho nevším; až když promluvil, uvědomil jsem si, že nejsem

sám. Mlčel jsem a zíral na něho, prohlížel jsem si jeho oči, byly světle modré, jiskřilo v nich.

„Není to tak těžké. Stačí se občas rozhlédnout.“ Usmál se a pokrčil rameny, šedý baloňák zatancoval na jeho hubeném těle.

Hleděl jsem mu do očí a snažil se dostat hlouběji, prohlédnout si jeho duši, ale nebylo tam nic, jeho nitro bylo prázdné. Sotva bych tam našel nějaký žaludek.

„Tam nic nenajdeš,“ zasmál se, možná kašlal. „Vím, že to umíš, ale tam nic nenajdeš. Na to je už trochu pozdě.“

Chtěl jsem se zeptat, kdo je, co je zač, ale jen jsem stihl otevřít ústa. Dříve, než jsem vydal jakýkoli zvuk, zavřel mi je hromový randál za mými zády. Prudce jsem se otočil, řítila se na mě černá motorka a na ní seděl černý jezdec. Přední kulatý reflektor mi svítil do očí a oslepoval mě, odvrátil jsem se... zůstal jsem jako opařený. Ten zvláštní mužík byl pryč. Kam se poděl? Ulice se táhla dál ještě dobrých padesát metrů a on byl pryč. Schovaný za některým z kontejnerů? Propadl se do kanálu? Kus ode mě bylo vymlácené okno, proskočil snad tamtudy? Několik plechových zadních dveří po délce uličky, všechny se zdály zavřené, zamčené.

Motorka mi zastavila těsně za zády, její jezdec přidal plyn, zavřískala a nadobro utichla. Neměl na sobě obyčejnou jezdeckou kombinézu, měl na sobě brnění, bojovou kombinézu rytířů. Matně černá, vyztužená ocelovými vlákny, mohutná. Boty z tvrzeného plastu a kevlaru, titanový kryt holení, víceúčelový opasek chránící slabiny byl plný nejrůznějších bojových nástrojů. Na hrudi neprůstřelná vesta pokrytá keramickým explozivním pancířem... Mohutná kevlarová přilba se zabudovaným komunikačním

portem, kamerou, infravizí, dalekohledem... s lesklým protáhlým hledím, v kterém se můj obličej odrazil jako v zrcadle za svitu úplňku. Na hrudi výložky s třemi rudými pruhy kapitána a na zádech dlouhá a mohutná víceúčelová automatická puška. Zdvihl hledí, z přilby na mě svítily dvě tmavě modré oči, ústa, nos a většinu tváře měl schovanou pod hromadou filtrů a senzorů a detektorů a mikrofonů. „Úklid dopadl úspěšně. Můžeš informovat Caesara. Teď je řada na něm,“ pronesl nelidsky kovový hlas.

Kývl jsem spíše jen tak ze zvyku a hleděl na jeho kyslíkový filtr. Oči jsem si neprohlížel, znal jsem je, znal jsem jeho duši; nebyl to krásný pohled. Ten divný chlápek mi vrtal hlavou jako nějaký oplzlý červ. „Viděl jsi ho? Kam zmizel?“

„Kdo? Koho?“

„Ten chlápek.“

„Jaký?“

„Ten, který tady se mnou mluvil, než jsi přijel.“

Ušklíbl se. „Nikoho jsem neviděl.“

Neviděl. Samozřejmě! Jsem asi přepracovaný. „Odvez mě odsud,“ vyhoupl jsem se mu za záda a chytil se zadního držadla. Na bojových motorkách nebývá moc místa, po levé straně malý ruční samopal, po pravé straně harpuna se šplhacím náčiničkem a mohutný zásobník pro přední kulomet, který na téhle motorce naštěstí nebyl. Nalepil jsem se na něho a ucítil jsem vůni střelného prachu a kouře divokých plamenů uvelebených v kombinéze, cítil jsem vzrušení z nedávného boje. Nastartoval, zrak mi ustrnul na jedné stěně budovy. Zahleděl jsem se na sprejem nastříkané slovo, na sprejem nastříkaná slova, na dvě slova, na jedno jméno. Lumír Pěnkava. Divné jméno, ale to

na těch dvou slovech nebylo tak zvláštní. Zvláštní na nich bylo, že jsem si toho předtím vůbec nevšiml.

Ave Caesar, morituri te salutant

Seděl jsem zase ve své kanceláři, dneska už podruhé, a prohlížel jsem si elektronický kalendář. Potřeboval jsem si udělat trochu místa, nějaký prostor, všechny nedůležité schůzky jsem přesouval na později a ty důležité jsem raději rušil úplně.

Odložil jsem kalendář a podepsal několik papírů, rostla ze mě úřednická krysa, fůůůj, stával jsem se jedním z těch, kterými jsem dříve pohrdal, za mých mladých let, když jsem byl ještě divoký jako všemocný vítr a plný síly a energie změnit svět, změnit ho k obrazu svému. K čemu je ale vítr v ulicích města? Tak akorát rozfoukat igelitové sáčky.

Před půl hodinou jsem letěl jako vítr, na bojové motorce jsem se řítit městem, bez helmy, klížící se oči, adrenalin pulzoval v žilách, srdce se mi chystalo prokopnout hrudník a vyskočit ven... ach, jak málo je v životě toho vzrušení. Letěli jsme městem jako okřídlení bohové, každý, kdo viděl temnou motorku rytířů, uhýbal z cesty, zpomaloval a uhýbal z cesty, jako bychom byli démoni na cestě do pekla.

Otevřely se dveře, vstoupil kapitán Prospero. Prospero, tvrdé jméno pro tvrdého muže. Byl jako skála, ten Prospero, studený, tvrdý a zrádný... kapitán mých rytířů, moje pravá ruka, moje vůle a můj bič. Zavřel za sebou a zůstal stát u dveří. „Čekáš dneska, že se bude něco dít? Chci si udělat volno. Chci vzít večer manželku do divadla. Chci si udělat volné odpoledne. S dětmi zajít na fotbal. Na večeri a pak do divadla.“

„Jak je libo.“ Připomínal mi jednoho kdysi slavného herce... „Jezdíš jako prase!“

„Bál ses?“ ušklíbl se.

„Bavil jsem se.“

„Cos dělal v terénu? Slyšel jsem, že jsi byl dneska od rána venku.“

„Potřeboval jsem se protáhnout,“ sepjal jsem dlaně a otráveně jsem se usmál, nechtěl jsem si povídat.

„Chybí ti to?“ Kdyby měl místo těch havraních vlasů mokrou slámu. „Divím se ti! Já bych v tý kanceláři chcípnul.“ A nemyslel tím jen tu kancelář. „A nemyslím tím jenom tu kancelář, ale všechno to kolem.“ Politika, pohrdal politikou a já byl politik. Nikoli ten z večerních zpráv, z televizní obrazovky, ze stránek novin, já byl jiný druh politika. Já byl ten druh politika, který má opravdovou moc, který vládne!

„Jak to probíhalo?“ chtěl jsem hovor svést někam jinam a co nejrychleji ho ukončit.

„Nebyly problémy. Čistá rychlá práce, ani nevěděli, která bije.“

„Kompletní zprávu ať mi někdo osobně donese.“ Nechci žádné kopie.

„Už se stalo, do hodiny se tady někdo staví.“

„Skvělý!“

„Víš ty vůbec, čeho se nemůžu dočkat?“ Zbytečně protahoval naše dnešní druhé setkání.

„Nevím, čeho se nemůžeš dočkat.“ Rodena, připomínal mi Karla Rodena.

„Až si jednou takhle dojdou pro toho sráče Caesara!“

Usmál jsem se na něj jako jarní sluníčko na čerstvě napadlý sníh. „Víš, že to není možný. Víš, že to nemůžu

udělat, že my to nemůžeme udělat.“ Narušila by se rovnováha, město by se ponořilo do chaosu, Podměstí by hořelo a spolu s ním zbytek.

Smutně pokýval hlavou, ledabyly zasalutoval, jako by mě posílal do prdele, ale on to tak nemyslel, takhle se se mnou loučil vždycky.

Osaměl jsem. Vyndal jsem z kapsy mobilní telefon, přehodil jsem simku a zapnul kódování. Vytočit číslo, čekám a volám, čekám... v telefonu bublá pravidelný zvuk vyzvánějíciho hovoru někde na druhé straně města, stále čekám, netrpělivě.

Přehání to, trvá to až moc dlouho. Přestávám telefonovat, kódování je stále zapnuté, odkládám telefon na stůl a hraji si s propiskou, cvak sem a cvak tam, čekám, až zazvoní telefon.

Telefon začal zpívat, ponořil jsem se do světa Elvise Pressleyho a jeho nezapomenutelného *Love me a tender*.

Caesar byl do Elvise blázen. Nechal jsem telefon koncertovat asi půl minuty, pak jsem ho zvedl. „Caesare?“

„Jsme tady, drahý příteli.“ Jeho jemný hlas byl v nepochopitelném rozporu s jeho krutou duší. „Omlouváme se ti, že jsme tě nechali tak dlouho čekat. Měli jsme naléhavý a velmi důležitý a velmi uspokojivý rozhovor.“ Málokdy býval takhle příjemně naladěný, spokojený... Hádal bych, že si něco střelil.

„Vyřízeno!“ *Jednou tě vyřídím ty pacholku.*

„To je úctyhodné. Je na tebe spoleh, jsi skvělý partner, opravdový gentleman. Jsme navýsost spokojeni. Jaké samé skvělé zprávy. Jsme na výsost spokojeni.“

„Zůstalo po něm pět okresů! Ale pospěš si, nechci, aby se kvůli tomu strhla nějaká válka mezi gangy!“

Chci mít v Meziměstě klid. Teď mám spoustu jiných starostí.

„Jak jsme se s tebou dohodly, to území rozdělíme a dáme jej těm nejslušnějším a nejvěrnějším.“ Dlouze se odmlčel. „Chtěli jsme se jenom ujistit, naše dohoda o toleranci trvá?“

„Pokud nad tím územím převezmou kontrolu členové Dohody gentlemanů a pokud nebude problém s odváděním smluvených tax, pak není důvod, abych narušoval rovnováhu. Policii si ohlídám, ty si drž na uzdě svoje hrdlořezy a všichni budou spokojený a šťastný.“ *Jako puberták, co si konečně zapíchal.*

„Ano, spokojený, budeme spokojený. Válka nesvědčí obchodu. Dodržíme naši dohodu, neměj strach. Jsme rádi, že jsme se na tebe mohli spolehnout. Jaké to skvělé zprávy,“ rozesmál se jako chovanec ústavu pro duševně choré. „Omlouváme se,“ vykotal ze sebe, když přestal. „Jen jsme šťastný a těšíme se ze života a zbavili jsme se několika velkých starostí.“

„Gratuluji!“ *Chcípni a přestaň už blábolit.* „Loučím se, mám spoustu práce. Ave!“ Caesar! Zavěsil jsem a musel jsem se chtě nechtě oklepat, po celém těle mi naskočila husí kůže jako pokaždé, když s tím magorem jednám. Caesar! Jak se vlastně vůbec jmenoval? Ví to někdo? Nejmocnější muž podsvětí, pán Podměstí, opilý a zfetovaný mocí jako muchomůrka na tripu poté, co snědla červeného králíčka.

Vyndal jsem simku a zasunul jsem do telefonu zpátky svojí služební, tu oficiální. Než jsem se rozkoukal, měl jsem tam tři zmeškané hovory. Než jsem se podíval, od koho jsou, rozklepal se mi a rozeřval mobil v ruce. „Haló?“

„Jste tam? Konečně, nemohl jsem se vám dovolat!“ Byl pořádně vyplašený, prudce oddychoval a klepal se mu hlas. Byl to onen můj podřízený, který mě dnešní ráno vytáhl z postele, chvíli před tím, než se mi do ní vrátila Andrea. A teď mi vlastně dochází, že jsem ho ještě nepředstavil, jmenoval se... jmenuje se Petr Plamínek. „Když jsem se vám nemohl dovolat, volal jsem na místní policii, už vyrazili a zavolal jsem taky záchranku. Jsem v Podměstí!“

„Zpomal!“ chtěl jsem ho trochu zklidnit. „Co se stalo?“

Ve sluchátku jsem uslyšel výstřel, několik výstřelů... „Kurva!“ zakřičel mladší agent. Motor jeho auta se rozeřval, chloupky v nose se mi naježily, když jsem ucítil vůni spálených pneumatik. „Střílejí po mně!“

„Kdo?“

„Já nevím.“

„Kde jsi?“

„Nevím, kdo po mně střílí.“

„Kde jsi?“ zaječel jsem do telefonu.

„Ztratili se mi. Dál jsem za nimi už nemohl. Tam by mě zabili.“

Čekal jsem asi minutu, zatím jsem poslouchal, jak mi funí do ucha, a zkoušel jsem hádat, co se mu asi mohlo stát. Zatracený zelenáči.

„Jsem zpátky na okruhu, teď už je to snad dobrý,“ zněl mnohem klidněji.

„Můžeš mi už konečně říct, co se to sakra stalo?“ Zato já jsem se začínal pomalu rozčilovat.

„Sledoval jsem ho, jak jste chtěl. Držel jsem se v uctivé vzdálenosti a jeli jsme si takhle po Velkém okruhu a z ničeho nic z dodávky přede mnou vyletěla raketa a zasáhla jeho auto. Explodovalo a vzneslo se do vzduchu, dělalo